

Τὸ δάκρυ μου πίπτει ἔς τὴν πλάκα ἐπάνω—
—Τὸ στήθος Σου ὅμως ὡς πρὶν δὲν κινῶ!

—ο—

Νεκρά οἶμοι! κείσαι — ἢ μὴν ἀπατώμαι;
Μὴ ζῆς ἐκ τοῦ Κόσμου φυγοῦσα ἀγνή.
Μὴν ἴσαι ἔς τὰ ὄρη... Ἐκεῖ ὦ! πλανῶμαι
Πλὴν μάτην ἤχουσιν οἱ κοῖλοι κραυγαῖ.

—ο—

Ἢ μὴ ἐνῶ ἦτον ἡ θάτις ὀργίλη
Πλασίον της ἤλθες καὶ κῶμ' ἀλμυρὸν
Ἀγρίως συρίττον Σ' ἐρρόρυσσε, φίλη!
Καὶ ἄταφος κῆσαι εἰς βῆθος ὑγρὸν;

—ο—

Θεέ μου! παράρρων εἰς τὴν θάλασσαν τρέχω
Σ τὸν στόνον της τείνω θλιμμένον τὸ οὖς,
Αὐτὸν τὸν ἴδικόν Σου ν' ἀκούσω προσέχω,
Πλὴν μόνον τοῦ στήθους μ' ἀκούω λυγμούς.

—ο—

Ἢ μὴ Σ' ἤρπασέ τις Δελφίν λευκοπτέρνῃ
Στὰ δρύϊνα νῶτα, κ' ἀπῆλθες μακρὰν;
Σημεῖα ὑψόνω εἰς ὄλα τὰ πέριξ
Τὰ πλοῖ' ἀγγελίαν μοι δίδουν λυγρὰν!

—ο—

—Ἀπέθανες, φίλη! Κ' ἐδῶ λοιπὸν κείσαι
—Ἦ! Σ' ἔθραψα μόνος! καὶ πῶς ὁ μωρὸς
Σ τοὺς θρήνους μου τώρα ζητῶ νὰ κινήσαι;
—Ἦ! τί ἐνθυμοῦμαι—τί Κόσμος σκληρὸς!

—ο—

Ὡς ἤνοιξα τ' ὄμμα εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
Εὐθὺς τ' ὄνομά Σου μὲ εἶχε δοθῆ,
Κ' ἀκόμ' εἶχ' ἀκούσαι ἐκ κοίτης νηπίου,
Μ' ἐμὲ ἡ ζωὴ Σου πῶς θέλει δεθῆ!

—ο—

Καὶ ὅτε ἡ νέα μοι ἦλθ' ἡλικία
Στὸ πρῶτόν μου βλέμμα μ' ἀπῆντησες Σὺ,
Μ' ἐμάγευσσε, φίλη! ἡ ὄψις Σ' ἡ θεία,
Τὸ ἔμπυρον ὄμμα! ἡ κόμ' ἡ χρυσῆ!

—ο—

Κ' εὐθὺς ἡ ψυχὴ μου ἐδόθ' εἰς δεήσεις,
Κ' ἡ γλῶσσά μου ὄρκον ἀγῆκε σεπτ' ἵν!
Μὲ Σὲ εἰς τὴν γῆν μας νὰ ζήσω, ἂν ζήσης!
Μαζύ σου καὶ ἄδην νὰ ἴδω φοικτόν.

—ο—

Τὸ ὅμοιον εἶπαν τ' ἀγνά Σου τὰ χεῖλη!
Καὶ πλέον εἰς τὴν νέαν Σὺ μ' ἐζῆς ψυχὴν.
Στὸν ὕπνον μου μόνη ἡ θεά Σ' ὠμίλει!
Καὶ εἶχον Σὲ μόνην εἰς τὰ ἔργα μ' εὐχὴν.

—ο—

Πλὴν οἶμοι! μοὶ ἦτον πικρῶς πεπρωμένον.
Τὸ ὄμμα μου μόνον νὰ χαίρη μὲ Σέ!

Πολέμαι χεῖρες βραχί! κρατημένον
Μὲ εἶχον, καὶ ὦραι ποτὲ αἱ χρυσαὶ

—ο—

Δὲν ἤλθον, ὦ! ταῦτα τὰ δύστινα χεῖλη
Τὸ ὄμμα Σου ὥστε τ' ἀγνὸν ν' ἀσπασθοῦν!
Καὶ μ' τ' αἱ κρινώδεις Σου χεῖρες, ὦ φίλη,
Ποτὲ στὰς παλάμας μ' αὐτὰς νὰ κλεισθοῦν.

—ο—

Μαινόμενος τότε, καὶ ὄλος πῦρ πνέων
Ἄντιον ὀρμήθην τοιαύτων ἐχθρῶν!
Τὸ στήθος μου εἶδον γενναίως παλαῖον...
Τί θέαμα ὅμως φρικώδες, οἰκτρόν!

—ο—

Ἐμπρὸς τῶν ποδῶν μου Σὲ εἶδον κειμένην
Ἦγρὰν, καὶ μὲ χεῖλη κλειστὰ κ' ὀφθαλμούς
Σὲ εἶδον, ὦ! φρίκη, ψυχρὰν νεκρωμένην!
Κ' ἐγὼ συνησθάνθην θανάτου παλμούς!

—ο—

Καὶ Σ' ἔθραψα μόνος ἔμπρὸς τῶν ἐχθρῶν μου!
Καὶ, οἶμοι! πῶς ἔτι ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν;
Παρέβην τὸν ὄρκον, ὦ! πῶς, τὸν θερμὸν μου
Τὴν βέβηλον πνέων τοῦ κόσμου πνοήν.

—ο—

Τὸ πᾶν μ' εἶναι μαῦρον! τὸ πᾶν φέρει πόνον
Νὰ Σ' ἴδω καὶ πάλιν δὲν μένει ἐλπίς!
Ποτέ... ν' ἀποθάνω! — Ἐκδίκησιν μόνον
Ἐνόσω μοὶ μένει ἐσχάτη βανίς!

—ο—

Εὐθὺς ν' ἀποθάνω, ὦ φίλη μ' ἀγία!
Κ' ἂν ἴσαι στὸν τάφον ἐδῶ νὰ ἐμβῶ!
Ἄν ὅμως ἀπέπτῃς εἰς δώματα θεία...
— Θεέ ἐκεῖ κάμε κ' ἐγὼ ν' ἀναβῶ!

Σ. Δ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 90.	τίλη δεξιά,	τίχ. 12.	ἀντι ἐναργείας,
			γρ. ἐνεργείας.
»	»	» 28.	ἀντι ἐναργείας,
			γρ. ἐνεργείας.
Σελ. 91.	»	» 11.	ἀντι ἐκείνης,
			γρ. ἐκείνας.
»	»	» 29.	ἀντι ἐξαγωγῆς,
			γρ. ἐπαγωγῆς.
»	»	» 36.	ἀντι ἐξαγωγῆς,
			γρ. ἐπαγωγῆς.
»	»	» 40.	ἀντι τοιαυτρόπως,
			γρ. τοιαυτοτρόπως.
»	»	» 47.	ἀντι ἐξαγωγικῆς,
			γρ. ἐπαγωγικῆς.
Σελ. 93.	»	» 2.	ἀντι ὄν, γρ. ὄν.